

Τό «Καθήκον» τοῦ Γκαλογοῦάρθου (ὁ τίτλος ὅπως μεταφράστηκε δὲν ἔχει καμμιά σχέση μέ τό ἔργο) εἶτανε μιὰ ἐπιτυχία τοῦ Ἑθνικοῦ. Τό δράμα τοῦ ἀγγλοῦ συγγραφέα ποῦ τιμήθηκε περίου μέ τό Νόμπελ, παρουσιάζει τό σπουδαῖο προσόν νά κινεῖ στή σκηνή κοινωνικούς τύπους ζωντανούς. Ἐν τοῦ λείπει ἡ βαθύτερη ποίηση. Ἐχει γιά ἐφόδιο τήν ἐνάργεια τοῦ διαλόγου καί τή σφιχτή δράση. Βέβαια, τό ἐνδιαφέρον ποῦ προκαλεῖ εἶναι μάλλον ἀστυνομικό. Δίνει ὅμως, δίπλα σέ μιὰ δυνατή περιγραφή τῆς ἀγγλικῆς ἀριστοκρατίας, καί τήν ἀφορμή στό δραματουργό του νά τ' σαρκώσει βαθειά, δηκτικά. Ἐχει ὀλα τά προσόντα τοῦ γνήσιου ρεαλισμοῦ.

Θαυμάσια ἀπόδωσε ὁ κ. Μινωτής τόν τύπο τοῦ Λέβις. Ὁ Ἑβραῖος αὐτός εἶναι ὁ κάπως συνθετότερος ρόλος τοῦ δράματος κι' ἔχει μιὰ ζωή ἀτομική κι' εὐρωστή. Οἱ τραχειές ἀποχρώσεις καί τ' αὐθόρμητα ξεσπάσματα τῆς φυλετικῆς του ὄντοτητας ἀποδώθηκαν ἀπό τόν καλόν ἠθοποιό μέ συνέπεια ἀπόλυτη. Ἀπό τοὺς ἄντρες ξεχώρισαν ἀκόμη ὁ κ. Ἀρώνης κι' ὁ κ. Γληνός. Ἡ κυρία Ἀνδρεάδου, σέ ρόλους ποῦ δίνουν ἀφορμή στο μπρίο τῆς νά ξεχυθεῖ. Ἐχει πάντα μεγάλην ἐπιτυχία.

Ἡ σκηνοθεσία τοῦ «Καθήκοντος» ἀξίζει κάθε ἔπαινο. Τό Ἑθνικό σημείωσε ὡς τώρα τίς μεγαλειότερές του ἐπιτυχίες στό ρεαλιστικό ντεκόρ. Ἡ ἐξήγηση εἶναι λογική: Διαθέτει εὐσυνειδησία κι' ἐπιμέλεια. Γιά τά περιβάλλοντα ὅπου ἀπαιτεῖται ἐπί πλέον κ' ἡ φαντασία δέ μπορεῖ κανεῖς νά τό κακίσει. Ἡ πρωτότυπη σύλληψη εἶναι ἴδιο τῆς μεγαλοφυΐας.